

stor Rolle faavel under Sagens Behandling i forrige Sæſſion ſom ogſaa under dens Behandling idag, og der er i den Henſeende fremkommet mange forſkjellige Udtalelſer fra den ene og fra den anden Side. Jeg mener nu, at man maa faſtholde Foranſtaltninger, ſigende til at underſøge Kjødets af ſelvdøde og ſyge Kreaturer, for at paæſe, at det ikke forhandles, naar det er ſundhedsfarligt. Jeg tror ikke, at man her kan ſlaa ſig til No med den almindelige Betragtning, at der er en hel Del Uenighed mellem Sagkyndige om, i hvilke Tilfælde ſaadant Kjød er ſundhedsfarligt oſv. Stillingen er jo nemlig ikke den, at man veed, at Kjødet ikke er ſundhedsfarligt undtagen i de tre Tilfælde, ſom Sundhedskommiſſionens Mindretal har fremhævet; men Stillingen er jo den, at i diſſe Tilfælde veed man, at det er ſundhedsfarligt, ialtfald naar den Fremgangsmaade ikke iagttages, ſom er nødvendig for at dræbe de Dyr, ſom findes i Kjødet. Man veed alſaa, at i viſte Tilfælde er Kjødets ſkadeligt; men man kan paa ingen Maade ſige, at man veed, at det er uſkadeligt i alle andre Tilfælde. Med Henſyn til alle andre Tilfælde veed man kun det, at det er uviſt. Videnskaben har ikke bragt den Sag ſaaledes til Afſlutning, at der foreligger fuldtændige og paalidelige Reſultater; men paa den anden Side er det dog et Faktum, at der i mange ſaadanne Tilfælde er god Grund til at miſtænke Kjødets, god Grund til at frygte for, at det er ſkadeligt, navnlig naar det hidrører fra Dyr, ſom have lidt af Betændelsesyggdomme. Jeg tror derfor ingenlunde, at man blot paa Grund af, at der herſker nogen Tvivl mellem de Sagkyndige om, hvorledes Grændſen ſkal drages, derfor ſkulde kunne være berettiget til at opgive enhver Foranſtaltning ſigende til at forhindre Salget af ſaadant ſundhedsfarligt Kjød. Jeg mener ogſaa, at man nok kunde gjøre Noget for at forebygge alſfor forſkjellige Anſkuelſer fra Dyrlægernes Side, idet det nemlig dog viſtnok ved Bekjendtgjørelſe fra det veterinære Sundhedsraad vilde være muligt at faſtſlaa Noget, ialtfald i Retning af at beſtemme, at Kjødets af Dyr, der ere døde af den og den Sygdom, maa anſes for ſundhedsfarligt eller ialtfald bliver at behandle ſom ſundhedsfarligt, fordi der, om det end ikke er fuldkommen beviſt, ſaa dog er ſtært Grund til at beſyngte, at der deraf kan opſtaa Fare. Jeg tror derfor, at Noget kunde der nok gjøres ad adminiſtrativt Vej for at raade Bød paa det Forhold, at de forſkjellige Dyr læger i Landet ſkulle følge alſfor ſtærkt divergerende Anſkuelſer om dette Punkt. Men, ſom ſagt, jeg kan kun atter vende tilbage til den Betragtning, at det, at der kan være nogen Tvivl hos de Sagkyndige om Grændſerne i Forhold af denne Natur, ikke er tilſtrækkeligt til at lægge Hænderne i Skjødets og lade rent være med at befatte ſig med Sagen. Der blev med Henſyn til den ſamme Paragraph gjort

mig forſkjellige Spørgsmaal, ſom jo kunne være vanſkelige nok at ſvare paa; men nogle af dem vil jeg dog berøre, fordi de henhøre til dem, hvor jeg ikke ſynes, at der kan være nogen Tvivl. Der blev ſaaledes ſpurgt mig, hvad jeg mente, at ſelvdøde Kreaturer betød. Derom er jeg rigtignok tilbøielig til at mene, at ved ſelvdøde Kreaturer i det Veſentlige maa forſtaas Kreaturer, ſom ere døde af Sygdomme, ſaaledes at der udenfor Begrebet ſelvdøde Kreaturer falder alle Kreaturer, der ere komne af Dage ved udvortes Begivenheder, og det, hvad enten diſſe Begivenheder ere af den Natur, at de bringe Blodet til at flyde, eller de ere af den Natur, at de ikke bringe Blodet til at flyde. Der kan jo være Forſkjel, man kan tage Livet af et levende Veſen paa mange Maader, uden at det behøves at bringe Blodet til at flyde. Jeg tror derfor rigtignok ikke, at man vil kunne kalde et Dyr ſelvdødt, der er omkommet ved, at Lynet har truffet det. Jeg tror heller ikke, at man kan kalde det ſelvdødt, naar det har hængt ſig i Livet og deſlige, og vel heller ikke, naar det er druknet. Denne Fortolkning af Ordet „ſelvdødt“ tror jeg nok, jeg tør vedſjende mig. Det blev ligeledes ſagt af en æret Taler, at der var flere Sygdomme, ved hvilke det vilde være ganſke urimeligt at paalægge Tilfaldelſen af en Dyr læge, ſ. Ex. naar Dyret er dødt af at have forſpift ſig og Sigt. Ja, det er ganſke viſt, det kan jeg til en vis Grad indrømme, men man maa jo have en Grændſe, og da tillader jeg mig indtil videre, indtil jeg ſer mere formulerede Ændringsforſlag i ſaa Henſeende, at betvivle, at det vil være mulig der at kunne ſtille nogen ſaadan Grændſe op. Det kan jo ikke gaa an at lade Afgjørelſen bero paa Cierens Skjøn, ſaaledes at han kun ſkal kalde Dyr lægen til, naar han ſynes, at det er en Sygdom af en ſaadan Beſtaffenhed, at Nydelſen af Kjødets funde ſkade. Der maa alſaa ſtilles Noget op uafhængigt af Cierens Skjøn, og da, tænker jeg mig i det Mindſte, at det vilde være vanſkeligt at angive en ſaadan Grændſe med en ſaadan Beſtemthed, ſom en Lov kræver. Derfor gaar det her, ſom det gaar ſaa tidt paa Lovgivningens Omraade, at Umuligheden af eller Vanſkeligheden ved at give præciſe Grændſebestemmelſer kan medføre, at Loven undertiden kan komme til Æmendelſe i Tilfælde, hvor det ikke var ſaa aldeles nødvendigt. Dernæſt gjorde den ſamme ærede Taler (Madſen) nogle Bemærkninger, ſom jeg ogſaa vil dvæle lidt ved, fordi jeg tror, at de hvilede paa en Miſforſtaeſe af Beſtemmelſen i § 5. Det er nemlig ingenlunde Mening med § 5, at det ſkulde være udelukket, at Dyr lægen er tilſtede, ſjændt Dyret dør; tværtimod, det er jo egentlig det Bedſte, at han ſer paa Dyret, ſjændt det er død, eller at han er tilſtede ved Slagtningen; men det er jo ogſaa nævnt i Paragraphen ſom et af Alternativerne. Det er tilſtrækkeligt, er han tilſtede, ſaa er det